

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 10 (638)

Mierzeszyn, 15 marca 2025 r.

ISSN 2082-0089 Rok 16

Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzeszynie.

JEGO EMINENCJA KS. KARDYNAŁ LUIS ANTONIO GOKIM TAGLE Z WIZYTĄ W ARCHIDIECEZJI GDAŃSKIEJ *marzec 2025 roku*

Bazylika Archikatedralna w Gdańsku Oliwie, 7 marca 2025 roku. Od lewej: Ks. Arcybiskup Tadeusz Wojda SAC Metropolita Gdański, Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, Ks. Kardynał Luis Antonio Gokim Tagle Pro-Prefekt ds. Ewangelizacji, ks. kanonik Andrzej Sowiński proboszcz Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.

ARCYBISKUP METROPOLITA
GDAŃSKI

Znak akt: IV H 5 – 073/2025

Gdańsk-Oliwa, 1 marca 2025 r.

Czcigodni Bracia w Kapłaństwie,

Wielki Post jest czasem odnowy duchowej, której potrzebujemy wszyscy, również my kapłani. Wychodząc naprzeciw temu ewangelicznemu wezwaniu do nawracania swojego serca, został zaproszony z konferencjami duchowymi kardynał Luis Antonio Tagle.

Dostojny kaznodzieja jest pro-prefektem watykańskiej Dykasterii ds. Ewangelizacji. Jest znany ze swej głębokiej duchowości, żywiłowego przemawiania i ciekawych inicjatyw duszpasterskich, jakie wdrażał w swojej archidiecezji.

W Polsce głosił już konferencje dla kapłanów w Tarnowie i Łodzi. Tym razem udało się go zaprosić do Gdańska.

Gorąco zapraszam wszystkich Kapłanów naszej archidiecezji do uczestnictwa w konferencjach, które niosą moc chrześcijańskiej nadziei i bogactwo kapłańskiego życia.

Konferencje będą głoszone w naszej katedrze oliwskiej w dniach od 6 do 9 marca br. o godz. 20.00.

Wierzę, że jest to czas dany dla każdego z nas, aby podjąć drogę wielkopostnej kapłańskiej odnowy wyrażonej w jubileuszowym pojednaniu, które chciałbym, aby było owocem naszych refleksji. Więcej na ten temat opowiem po ostatniej konferencji Kardynała.

+ Tadeusz Wojda SAC
Arcybiskup
Metropolita Gdański

KSIĄDZ W DZISIEJSZYM ŚWIECIE

(...) To jest bardzo ważne wyzwanie dla nas: jak mówić o Bogu w dzisiejszym świecie? Czy komunikacja to jest pewna strategia, czy to jest metodologia? Ekspertci mówią, że trzeba używać pewnych strategii i technik, aby mówić efektywnie, aby przykuć uwagę słuchaczy. Ale czy używając tych metod, nie manipulujemy ludźmi? (...) Strategia i metody są ważne, ale o wiele ważniejsza jest relacja przymierza. My, którzy głosimy Boga, musimy mieć tę relację przymierza z Bogiem, który stał się człowiekiem. Aby mówić o Bogu, trzeba mieć żywą relację z Bogiem.

(...) W głoszeniu Ewangelii ważne jest czerpanie z doświadczenia ludzi. Jezus, który używał prostego słownictwa, opowiadał historie i przypowieści, aby Jego przekaz był dla słuchających Go zrozumiały i łatwiejszy do przyjęcia. – Moi drodzy bracia, myślę, że nasi wierni doskonale to wyczuwają, czy ksiądz, który głosi słowo, ma relację z Bogiem i czy jest dobry dla ludzi, czy ma z nimi relacje. To jest zaproszenie, abyśmy brali udział w cierpieniach, smutkach naszych bliźnich (...)

Wielkim wyzwaniem dla ewangelizatorów jest również bycie autentycznym i wiarygodnym. – Dzisiejszy świat potrzebuje głosicieli, którzy żyją głoszonym słowem. Ludzie potrzebują integralności, spójności i wiarygodności. – Ksiądz,

który mówi: „Przebaczajcie sobie nawzajem”, ale sam nie jest w stanie przebaczyć komuś z parafii, nie będzie miał autorytetu. Św. Jakub Apostoł napisał: „Wprowadzajcie zaś słowo w czyn, a nie bądźcie tylko słuchaczami (...)” (Jk 1,22). Możemy dodać: „Bądźmy wykonawcami słowa, a nie tylko tymi, którzy je głoszą”. Najlepsza proklamacja słowa jest przez czyny. Integralność: to, co głoszę, tym też żyję i to czynię.

(...) Źle przeżywane ambicje mogą być bardzo niszczycielskie dla kapłana i dla wspólnoty, do której jest posłany. Przykładem pokory dla księży ma być sam Chrystus. – On był tak bardzo pokorny, że podzielił się swoim autorytetem z prostymi uczniami. – Pokora eliminuje potrzebę, żeby ktoś nas rozpoznał jako ważnych. Kiedy patrzymy na Jezusa, to widzimy, że wielkość nie oznacza „iść w górę”, ale „pójść w dół jako sługa”. Pycha niszczy liderów wspólnot i wspólnoty. Pycha powoduje, że pyszni myślą, że są godni tego, żeby im służyli, a nie, żeby to oni służyli. Pycha zaślepia liderów na ich własne słabości i na dobre cechy u innych. Wznosi mury zamiast budować mosty. Pycha stawia na ambicję, a nie na misję. Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy umywał uczniom stopy. – To jest dla nas wyzwanie: ten, który służy, umywa stopy innym (...).

Ks. Kardynał LUIS ANTONIO TAGLE

Gdańsk Oliwa, 6 marca 2025 roku

Jego Eminencja

KS. KARDYNAŁ LUIS ANTONIO GOKIM TAGLE

Kardynał – Biskup S. Felice da Cantalice a Centocelle
Pro – Prefekt ds. Ewangelizacji

Urodził się 21 czerwca 1957 roku w Manili (Filipiny). Jest synem Manuela Topacio Tagle i Milagros Gokim Tagle. W 1976 roku ukończył szkołę katolicką w Imus a następnie wstąpił do stołecznego seminarium duchownego św. Józefa.

Dnia 27 lutego 1982 roku przyjął z rąk Ks. Biskupa Felixa Perez święcenia prezbiteratu. W latach 1987 – 1991 studiował w Waszyngtonie na Katolickim Uniwersytecie Ameryki, uzyskując doktorat z teologii. Był członkiem Międzynarodowej Komisji Teologicznej (1997 – 2002).

Ojciec Święty Jan Paweł II dnia 22 października 2001 roku mianował go biskupem diecezjalnym Imus. Święcenia biskupie przyjął z rąk Ks. Kardynała Jaime Sina Arcybiskupa Metropolity Manili dnia 12 grudnia 2001 roku (jednocześnie tego dnia odbył ingres do katedry Matki Bożej z Pilar). Jako zawołanie biskupie przyjął słowa „*Dominus Est*” (To jest Pan).

Po dziesięciu latach, 13 października 2011 roku Ojciec Święty Benedykt XVI mianował go Arcybiskupem Metropolity Manili, Prymasem Filipin. Uroczysty ingres do Archikatedry Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Manili, w trakcie którego kanonicznie

objął urząd, odbył 12 grudnia 2011 roku. Dnia 29 czerwca 2012 roku w Bazylice św. Piotra w Watykanie odebrał od Papieża Benedykta XVI paliusz metropolity.

Dnia 24 października 2012 roku podczas śródowej audiencji generalnej Ojciec Święty Benedykt XVI zapowiedział włączenie Ks. Arcybiskupa Luisa Antonio Tagle do Kolegium Kardynalskiego. Miesiąc później, 24 listopada 2012 roku w trakcie konsystorza w Bazylice św. Piotra, Papież kreował go kardynałem prezbiterem, a jako kościół tytularny nadał mu kościół S. Felice da Cantalice a Centocelle (św. Feliksa z Kontalicjo). Dnia 15 czerwca 2013 roku uroczystie objął ten kościół tytularny w Rzymie.

Ks. Kardynał Luis Antonio Tagle brał udział w konklawe w marcu 2013 roku, które wybrało nowego Papieża Franciszka (Jorge Mario Bergoglio).

14 maja 2015 roku został wybrany przewodniczącym Caritas Internationalis (Konfederacji katolickich organizacji charytatywnych działających w 162 krajach). Funkcję tę pełnił do 22 listopada 2022 roku.

Dnia 8 grudnia 2019 roku Papież Franciszek przeniósł go na urząd Prefekta Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, zastępując na tym stanowisku Ks. Kardynała Fernando Filoniego (ten zaś Kardynał udzielił święceń biskupich Ks. Arcybiskupowi Tadeuszowi Wojdzie SAC dnia 10 czerwca 2017).

22 lutego 2020 roku Ojciec Święty Franciszek mianował go członkiem Zarządu Administracji Dóbr Stolicy Apostolskiej, a także członkiem w następujących Dykasteriach: ds. Kościołów Wschodnich (9 czerwca 2021), ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (1 czerwca 2022).

Dnia 1 maja 2020 roku został podniesiony przez Papieża Franciszka do rangi kardynała – biskupa, na równi z pozostałymi kardynałami – biskupami diecezji suburbikarnych, pomimo nieprzydzielenia mu żadnej z diecezji podrzymskich.

W związku z reformą Kurii Rzymskiej ogłoszoną w Konstytucji Apostolskiej „*Praedicate Evangelium*” z dniem 5 czerwca 2022 przestał być Prefektem Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, która to została połączona z Papieską Radą ds. Nowej Ewangelizacji, tworząc Dykasterię ds. Ewangelizacji (wtedy też dotychczasowi szefowie tych urzędów stali się pro – prefektami).

d.A.

KOMUNIKAT Z 400. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach od 12 do 14 marca 2025 roku odbyło się w Warszawie, pod przewodnictwem abp. Tadeusza Wojdy SAC, przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, 400. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski.

1. Z okazji 12. rocznicy wyboru Franciszka na Stolicę Piotrową, biskupi przesłali Papieżowi okolicznościowe życzenia. Podkreślili w nich, że podążając śladami św. Franciszka z Asyżu, Ojciec Święty uczy nas, jak kochać Boga i ludzi, zwłaszcza tych najbardziej potrzebujących. Zapewnili Papieża o swojej bliskości i darze modlitwy w czasie, gdy on sam niesie z Chrystusem krzyż cierpienia. W jego intencji odprawili również Eucharystię w Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie-Wilanowie.

2. Jednym z głównych tematów obrad było życie, posługa i formacja prezbiterów. Analizowano wyniki przeprowadzonych badań dotyczących ich sytuacji życiowej i pracy duszpasterskiej. Zaprezentowano model formacji kapłańskiej umożliwiający wielowymiarową odpowiedź na różnorodność wyzwań, zadań i problemów, z którymi mierzą się prezbiterzy i kandydaci do kapłaństwa we współczesnym świecie. Omówiono również stan i kierunki formacji w seminariach duchownych oraz sposób funkcjonowania duszpasterstwa powołań.

3. Biskupi wyrażają swój zdecydowany sprzeciw wobec wprowadzonych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej zmian w organizacji nauczania religii w szkole. Uważają za krzywdzące i niesprawiedliwe zapisy o redukcji tygodniowego wymiaru zajęć lekcji religii z dwóch godzin do jednej, umieszczaniu zajęć z religii bezpośrednio przed i po zajęciach obowiązkowych oraz łączeniu klas. Wprowadzając te zmiany Ministerstwo Edukacji Narodowej postąpiło niezgodnie z prawem, gdyż nie uwzględniło wymaganego przez prawo porozumienia z Kościołami i związkami wyznaniowymi.

Dlatego Konferencja Episkopatu Polski nieustannie podejmuje wszelkie możliwe działania prawne w obronie lekcji religii w szkołach publicznych. Biskupi dziękują wszystkim, którzy na różne sposoby, przez inne inicjatywy społeczne i obywatelskie, wspierają wysiłki na rzecz obrony lekcji religii w szkołach

i religijnego wychowania młodego człowieka. Biskupi popierają inicjatywę zbierania podpisów pod obywatelskim projektem ustawy dotyczącej obowiązkowego wyboru lekcji religii lub etyki.

4. Biskupi podjęli szeroką debatę nad rolą przekazu medialnego w głoszeniu Ewangelii. Zapoznali się z aktualną sytuacją redakcji katolickich w Polskim Radiu i Telewizji Polskiej. Przeanalizowali również działalność podmiotów medialnych zależnych od Konferencji Episkopatu Polski wskazując na konieczność zacieśniania współpracy między nimi dla jak najlepszej służby Kościołowi.

5. Omawiając sprawy Delegata ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży biskupi podjęli temat projektu powołania Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystywania seksualnego osób małoletnich w Kościele katolickim w Polsce.

Biskupi podkreślają, że Komisja jest potrzebna, powinna powstać i mieć charakter historyczny z niezbędnymi elementami analizy interdyscyplinarnej.

Do przedstawionego projektu Komisji wniesiono szereg uwag, które zostaną przekazane zespołowi pracującemu nad określeniem kształtu Komisji.

Potrzebne będą również dalsze konsultacje w tej sprawie z Konferencją Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich oraz Konferencją Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych w Polsce.

6. Obserwując z nadzieją podejmowane próby doprowadzenia do zakończenia wojny w Ukrainie, biskupi apelują o dalszą modlitwę w tej intencji. Określenie zasad sprawiedliwego pokoju staje się teraz kluczowym zadaniem.

W Roku Jubileuszowym, modląc się przed Cudownym Krucyfiksem w Kaplicy Baryczków w stołecznej archikatedrze, biskupi zainaugurowali obchody 500. rocznicy jego sprowadzenia do Warszawy. W tym szczególnym miejscu polecali też Bogu ważne sprawy Kościoła i Ojczyzny. Wszystkim rodakom w kraju i na emigracji udzielają pasterskiego błogosławieństwa.

Podpisali pasterze Kościoła katolickiego w Polsce
obecni na 400. Zebraniu Plenarnym Konferencji
Episkopatu Polski.

Warszawa, 14 marca 2025 roku

BEATYFIKACJA SIOSTRY M. KRZYSZTOFY KLOMFASS I JEJ 14 TOWARZYSZEK

ze Zgromadzenia Sióstr Św. Katarzyny Aleksandryjskiej, męczennic II wojny światowej

Braniewo, sobota 31 maja 2025 roku

Z powodu wycieńczenia, pobicia, chorób, bombardowań, w ewakuowanych transportach z rannymi i z dziećmi, przy łóżkach chorych i w trakcie zesłania w głąb Rosji śmierć poniosły 102 siostry. Ich historie są wzruszające, często niezwykle i bohaterskie. Zostały zachowane we wspomnieniach tych, którzy przeżyli wojenną gehennę. W tej grupie jest 15 postaci szczególnych. Ich wyjątkowość nie polega na wielkich dokonaniach, ale na umiejętności przekraczania siebie w imię wartości, którym były wierne.

Ich śmierć nastąpiła między 22 stycznia a 25 listopada 1945 r. Była skutkiem ofensywy Armii Czerwonej, która ruszając w stronę Berlina, z początkiem 1945 r. rozpoczęła inwazję na Prusy Wschodnie. Obszar ten po pierwszym rozbiórze Polski został przyłączony do państwa niemieckiego. Lokalne władze pruskie zabierały ewakuacji ludności cywilnej, zgodnie z oficjalną wersją, zapewniającą o potęgę niemieckich oddziałów. Wojska radzieckie łamały jednak wszelki opór, na skutek tego w pierwszych miesiącach roku doszło do chaotycznej i masowej ucieczki ludności, pośród walk i siarczystej zimy. Dwa miliony mieszkańców zdołało uciec na zachód, zaś pół miliona ludzi wpadło w ręce żołnierzy Armii Czerwonej, stając się ofiarami mordów i gwałtów na niespotykaną skalę.

Jako pierwsze z okrucieństwem żołnierzy Armii Czerwonej spotkały się siostry ze Szpitala Mariackiego w Olsztynie. Pozostały przy chorych, których nie zdążono ewakuować. 22 stycznia siostra M. Krzysztofa Klomfass stoczyła bohaterską walkę w obronie czystości, a siostra M. Liberia Domnick podzieliła okrutny los swoich małych podopiecznych. Zginęły walcząc o miłość swego zycia i sens swojej misji.

Inna grupa z tego szpitala, po pobicjach i gwałtach została wywieziona do pracy w obozach radzieckich. Męczeństwo trzech z nich było szczególnie gorzkie, lecz niesione heroicznie i z wielką miłością do Jezusa. Troszcząc się o innych zesłańców, zmarły w drodze na Syberię. Siostra M. Maurycja Margenfeld w dniu 7 kwietnia w obozie Tuła a siostra M. Leonis Müller w dniu 5 czerwca, w nieznanym dla nas miejscu. Natomiast siostra M. Tiburtia Mischke dnia 10 sierpnia w miejscowości Osanova.

27 stycznia Armia Czerwona wkroczyła do Kętrzyna. Pracujące tam siostry M. Sekundina Rautenberg i M. Adelgard Bönigk postanowiły pozostać z tymi, którzy nie dali rady lub nie mieli dokąd uciekać. Wiernie trwały do końca na swoim miejscu posługi. Obie zginęły poddane torturom na ulicach miasta.

W obronie ślubowanej Bogu czystości, w dniu 2 lutego swoje życie oddały trzy katarzynki z Lidzbarka

Warmińskiego. Wspólnota sióstr zgromadzona w refektarzu zakonnym doświadczyła bicia i upokorzeń. Siostry wolały zginąć niż oddać się w ręce żołnierzy. Śmierć od kul karabinu poniosły siostry: M. Aniceta Skibowska, M. Gebharda Schröter i M. Sabinella Angrick.

Siostry z zakładu dla chorych w Ornecie, zmuszane przez żołnierzy niemieckich do ewakuacji, nie zgodziły się opuścić najciężej chorych, w tym 3 chore na gruźlicę współsiostry i pozostały z nimi, stawiając czoła wejściu wojsk Armii Czerwonej oraz wszystkim konsekwencjom z tym związanym. Od 14 lutego, trzy najbardziej chore siostry, po doświadczeniu okrutnego znęcania i pobicia, z licznymi ranami na ciele, przez długie tygodnie zamieniały cierpienia fizyczne i duchowe na świadome zawierzenie Bogu. Zmarły bez słowa skargi: siostra M. Bona Pestka w dniu 1 maja, siostra M. Gunhilda Steffen 30 maja, siostra M. Rolanda Abraham 25 czerwca.

Przymusowej ewakuacji doświadczyły siostry z domu macierzystego w Braniewie. Razem z innymi uchodźcami dotarły do Gdańska, gdzie były świadkami zdobycia miasta przez żołnierzy radzieckich. Siostra M. Caritina Fahl wielokrotnie własnym ciałem osłaniała młode siostry i nowicjuszek, broniąc je przed gwałtami. Nie powstrzymało ją straszenie i bicie, oddała życie broniąc godności drugiego człowieka. Zmarła 5 czerwca.

Kolejnym przykładem jest siostra M. Xaveria Rohwedder. Jej postawa wywarła ogromne wrażenie na współtowarzyszach drogi. Będąc wraz z grupą uchodźców w pociągu, broniła się przed wykorzystaniem jej przez żołnierza radzieckiego. Bardzo pobita, modliła się za swojego prześladowcę i przebaczyła mu. Wkrótce później zmarła w dniu 25 listopada w Pile.

Każda z nich w pewnym momencie tej historii miała czas na dokonanie wyboru między ucieczką a pozostaniem przy chorych i potrzebujących lub między rozpaczą a świadomym wynagradzaniem za grzechy i świętokradztwa. A jeśli już wydawało się, że pozbawiono je wszystkiego, miały wybór między nienawiścią do oprawców a przebaczeniem i przemianą swojego cierpienia w coś bardzo sensownego.

W 1945 roku najstarsza z nich miała 65 lat, najmłodsza 27.

Pochodziły z rodzin zamieszkałych na terenach Warmii, Powiśla i Pomorza.

W większości były córkami warmińskich gospodarzy, ale również nauczycieli, leśniczego, kupca i marynarza.

Pierwsze siostry z tej grupy wstąpiły do klasztoru na przełomie XIX/XX wieku, ostatnia na dwa lata przed wybuchem II Wojny Światowej.

Wszystkie informacje na: www.beatyfikacja.katarzynki.org.pl

Zachęcam Parafian do uczestniczenia w pielgrzymce do Braniewa na beatyfikację bohaterskich Sióstr Męczennic.

ks. Andrzej

**JEGO EMINENCJA
KS. KARDYNAŁ LUIS ANTONIO GOKIM TAGLE
PODCZAS SPOTKANIA Z KSIĘŻMI ARCHIDIECEZJI GDAŃSKIEJ
... I KS. KANONIKIEM ANDRZEJEM SOWIŃSKIM**

6 - 8 marca 2025 roku

STRONA INTERNETOWA

PARAFII: www.parcyfa.ia3k.pl

CMENTARZA: www.mogily.pl/mierzczyn

NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzszynie
PL 34 8335 0003 0303 2437 2000 0001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszczu Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNI – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzszynie.
Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzemińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZSZYN, tel. (0048) 58 682 81 78,
e-mail: mierzczyn@diecezjagdansk.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.